

Täydentääkö KERÄKAALI koiran ravitsemusta?

Minulla ei ole korkeakoulutasoista tutkintoa, sellaisesta mikä liittyy koirien ruokintaan ja ravinnon tarpeisiin, mutta minulla on hyvin pitkäaikainen, omakohtainen kokemus koirien ruokkimisessa. Aluksi minun on kuitenkin palattava ajassa taaksepäin 33 vuotta. Tuolloin osallistuin Internationale Föderation für Rottweilerfreunde (IFR) kansainväliseen kokoukseen Hollannin Scheweningenissä. Saksalainen tohtori, rouva R.Osterberg, Giessenin yliopistosta piti kokouksessa esitelmän ”Raskaiden koirarotujen ruokinnasta”. Esitelmäänsä tohtori Osterberg havainnollisti kaitafilmiä kuvattulla elokuvalla bokseripentueen ruokinnasta ja kehityksestä. Yksi urospentu eristettiin muista pennuista ruokinnan ajaksi, se sai syödäkseen lihaa kun muille pennuille syötettiin sekaruokaa joka koostui lihasta ja viljavalmisteista. Lihaa syövän pennun nimi oli Hannibal. Muut pennut kehittyivät pentumaisen näköisinä, Hannibalia kevyempinä. Lihalla ruokittu Hannibal kehittyi nopeasti vahvanoliseksi ja komeaksi. Jos tässä vaiheessa olisi pitänyt valita ulkomuodon ja rakenteen perusteella pentueen paras olisi valinta kohdistunut Hannibaliin. Tällöin pennut olivat ns. luovutusissä. Hannibalin ruokintaa jatkettiin vielä luovutusiän jälkeenkin lihalla ja sen seurauksena saimme nähdä katastrofin. Hannibal oli kasvanut honteloksi ja sen raajat olivat huonoasentoiset ja hieman käyristyneet ja se liikkui selkä köyryssä. Ajattelin, että tähän päättyi Hannibalin elämä tässä ruokintakokeessa. Näin ei kuitenkaan tapahtunut. Hannibalin ruokinta muutettiin ravitsemuksen vaatimusten mukaiseksi sekaruokaksi ja sen kasvuhäiriöt paranivat. Elokuva päättyi siihen kun Hannibal tuli ulos koiranäyttelyn nuortenluokan arvostelukehästä ”erittäin hyvä” arvosanalla palkittuna.

Kuulemani ja näkemäni panivat minut ankarasti miettimään koiranpentujen ravitsemusta. Vaikka koirat ovatkin perimältään lihan syöjiä, ei pelkkä liha tarjoa niille riittävän monipuolista ravintoa. Ei silloinkaan vaikka ne saisivat lihan ohella myös riittävästi luuta syödäkseen. Vilja pohjainen ja muu kasvisruoka täydentää sopivasti liharuokintaa jolloin ruokinnassa saavutetaan kokonaisuus joka on optimaalinen ravintoainesisällöltään. Edellä kertomaani ei kuitenkaan pidä edes erehdyksessä tulkita niin, että ruvettaisiin karttamaan kypsentämättömän lihan käyttöä koiranpentujen ruokkimisessa. Liha on ja pysyy keskeisimpänä ruoka-aineena koirien ravitsemuksessa. Hollannissa kuulemani tieteellisen esitelmän jälkeen, esitelmän sytyttämänä ryhdyin suunnittelemaan, nimelläni tunnettua koiranpuuroa.

Tuolloin 1970 luvun alussa kuulin paljon koirien ”sammakkopennuista” eli ”uimareista” näillä nimityksillä kuvailtiin pentuja jotka eivät nousseet jaloilleen. Ne makasivat kaikki raajat sivuille sojottaen ja liikkuivat lähinnä uimista muistuttavasti. Pentujen rintakehän muoto alkoi korkeussuunnassa litistyä ja ne vaativat tästä syystä erityiskäsittelyä ja -hoitoa. Olin myös jostakin luke- nut, että magnesiumin (Mg) puutteesta johtuen siat saivat ”sammakkoporsaita”. Suunnittelemani puurosta tuli lopulta neljän viljan puuro. Tattarin ja hirssin valitsin puuroni valmistusaineiksi juuri niiden sisältämän suuremman magnesium pitoisuuden vuoksi. Hirssin valitsin myös siihen perustuvasti, että se sisältää runsaasti Piitä (Si) jolla on ratkaiseva vaikutus luutumisessa. Hämmästykseni tästä puurostani tuli hyvin suosittu koiranomistajien keskuudessa. Uskon .että menneitten vuosikymmenten kuluessa ovat tuhannet koirat saaneet nauttia puuroani ja siitä saamani palaute on ollut aina myönteistä. Olen todennäköisesti myös edistänyt näiden maassamme harvinaisempien viljasuurimoiden, tattarin ja hirssin kaupallista myyntiä ja näin edistänyt niiden saatavuutta ns. lähikaupoistakin. Inspiraatio, tällaisen aikaansaamiseksi minun oli käytävä hakemassa Hollannista saakka.

Olen viimeaikoina kuullut paljon vastakkaisia mielipiteitä luiden sopivuudesta koirien ruoaksi. Olen

tässä asiassa kyllä luiden syöttämistä puoltava, mutta määrätyin edellytyksin, jotka haluan tuoda esiin sivujuonteena johon kirjoitukseni otsikko ei mitenkään viittaa. Luut soveltuvat koiranruoaksi ainoastaan kypsentämättöminä. Savustettuina myytävät suuret nautojen sääriluut, eivät ole tarkoitettu varsinaiseksi koiranruoaksi. Ne on tarkoitettu kaluttavaksi ja siten enemmän terapeuttiseen tarkoitukseen. Rottweilerin kokoinen koira voi syödä raakoja lihaisia luita (esim. broilerin siipiä) noin 300-500 g päivässä. Luiden syöttö edellyttää myös rauhallista pitkäkestoista tunnin tai pari kestäväää liikuntaa päivässä. Jos koira ei liiku, vaan makailee kotona en syötäisi sille silloin luita. Myöskään en syöttäisi niitä edellä määrittelemääni määrää enemmän. Koira ei saisi ahmia luita, sen on saatava syödä niitä kaikessa rauhassa. Oli eräs aikakausi kun sain syöttää rottweilereilleni lehmäntaljoista irtileikattuja lehmänturpia. Niissä oli aina mukana hieman huulien karvoitusta. Näitä turpia syöttäessäni syötin rottweilereilleni myös luita. Käytin rottweilerini tarpeillaan silloisen kotimme lähellä sijaitsevan mäen harjanteella. Talvella tehdyt ulosteet paljastivat keväällä lumien sulattua minulle sen, että rottweilerini ulostamat sulamattomat terävät luunsirut olivat tulleet ulos turvallisesti paketoituna. Aluksi huomioni kiinnittyi tuulen kuljettamiin, maassa pyöriviin kierteisiin karvakiehkuroihin kunnes katseeni osui luusäröpakettiin joka oli kietoutuneen karvan ympäröimä. Olin todella hämmästyntynyt kun ymmärsin mistä oli kysymys.

Jonkinlainen kokeilu, jopa pienehkö tutkimus edellyttää aina jonkinlaista sytykettä jotta se käynnistyy. Joskus seitsemänkymmentä luvun alkupuolella, kävi koirankasvattajapiireissä vilkas mielipiteitten vaihto koiranpentujen kalkin eli kalsiumin tarpeesta. Tämän suuren mielenkiinnon oli koiranomistajissa herättänyt rotukoirissa todettu lonkkavikaisuus. Nykyisinkin vielä vilkkaana jatkuva ”tutkimus” viasta ja sen synnystä ei ole tuonut esiin mitään todellista ratkaisua, mutta rahaa on vuosikymmenien kuluessa uponnut miljoonia euroja. Ainoa todella myönteinen asia minkä saatan todeta näistä ”tutkimuksista” aiheutuneen on sekundäärinen, koiran ruokintaan kohdistunut suurempi mielenkiinto ja sen myötä syntynyt parempi ymmärrys koirien ruokkimisen merkityksestä koirien kokonaisvaltaiselle terveydelle. Toinen myönteinen asia on eläinlääkäreitten vastaanotoilla röntgenkoneiden yleistyminen ja heidän mahdollisuutensa tutkia röntgenkuvien avulla koirien muitakin sairauksia ja tapaturmia. Tuolloin seitsemänkymmenluvun alussa elettiin ns. kalkkikautta. Koiranpennuille syötettiin suuria määriä kalkkitabletteja siinä pelossa, että ne muutoin sairastuvat kalkin puutteen vuoksi lonkkavikaan! Mentiin toisin sanoen ojasta allikkoon. Liialla kalkin syötöllä aiheutettiin todennäköisesti koiranpentujen enemmistölle luustonkasvuhäiriötä, erityisesti nivelsairauksia. Ulkomuototuomarikollegana sain tutustua noihin aikoihin lastentautien ja kirurgian tohtoriin Ester Selesteseen. Hän oli spanielispecialisti ja kaikkien seurakoirarotujen ulkomuototuomari. Siihen aikaan kaikki seurakoirarodut kuuluivat kääpiökoiraroduista bernhardilaisiin rotuluokituksessaan koiranäyttelyiden G-ryhmään. Ester Selest oli hyvin värikäs persoona ja keskustelin hänen kanssaan paljon kynologiasta, aina kun koiranäyttelyissä tuomaritehtävissä tavattiin. Erään kerran hän kertoi dalmatiankoirien kasvattajasta joka oli kehunut koiriensa hyvien lonkkatulosten johtuvan siitä, että hän syötti dalmatialaisilleen keräkaalia! Luonnollisesti Esteri naureskeli kanssani ja olimme yhtämieltä ettei keräkaali ollut koirille sopivaa ja niitä ravitsevaa ruokaa.

Tällainen pieni muistiini jäänyt keräkaalijuttu oli eräs mielenkiintoni herättäjä siivittämänä aloin miettiä tarkemmin sitä olisiko keräkaalilla merkitystä koiranruokinnassa.

Seitsemänkymmen- ja kahdeksankymmenlukujen vaihteessa tutustuin suomalaiseen susitutkijaan prof. Erkki Pulliaiseen. Hänet oli pyydetty opettamaan luonnetestituomareille koiran käyttäytymistä, erityisesti koirien käyttäytymiseen liittyvien signaalien ymmärtämistä. Olin tuolloin Suomen Kennelliiton luonnetestitoimikunnan puheenjohtaja. Erkki Pulliainen kirjoitti myös koirien käyttäytymisen ymmärtämisen edistämiseksi oppikirjan ”Koiran luonne ja käyttäytyminen”, kirja ilmestyi vuonna 1980. Saamamme opetus oli korkeatasoista ja edisti varmasti meidän tietotasoaamme tässä vaativassa tehtävässä. Hän kertoi samassa yhteydessä esimerkin omaisesti paljon myös susista, mainiten, että susitarhaan heitettiin susille kaalinpäitä. Ehkä niitä heitettiin susille enemmänkin terapiatarkoituksessa kuin ravinnoksi, mutta prof. Pulliainen kertoi, että sudet söivät nämä niille heitettyt kaalinkerät!

Tällainen pieni muistiini jäänyt keräkaalijuttu susista oli minulle keräkaali asiassa jälleen yksi mielenkiintoani lisäävä tekijä.

Olen tätä juttua kirjoittaessani ennättänyt ruokkia rottweilereitani jo 57 vuotta. Olen myös aina ollut innostunut ruoan laittaja. Aina kun olen paloitellut keräkaalia ruoanlaittoa varten ovat rottweilerini odotelleet työpöydän vieressä keräkaalia makupaloikseen. Olen keräkaalia myös niille tarjonnut ja rottweilerini ovat aina suurella ruokahalulla saamansa kaalin syöneet. Tällainen pitkäaikainen kokemus, eri rottweilereitten kanssa on osoittanut minulle, että rottweilerit todellakin pitävät kaalista ja syövät sitä mielellään. En myöskään ole koskaan havainnut, että kaalin syönnistä olisi ollut rottweilereille minkäänlaista haittaa.

Kun repii kaalinlehtiä huomaa oitis, että lehdessä on hyvä kuiturakenne ja niissä on runsaasti kuitua.

Kuitu on monimutkaisesti rakentunutta hiilihydraattia joka ei sula koiran ruoansulatuksessa, mutta kuidulla on myönteinen vaikutus koirien ruoansulatuksessa, ruoan kulkiessa läpi ruoansulatuselimistön.

Lehmän tai muun märehtiän ruoansulatuskanavassa kuitu pilkkoutuu yksinkertaiseksi sokeriksi on niille täydellistä ravintoa.

Tämä omakohtainen kokemukseni kaalin syöttämisestä rottweilereilleni on ollut tärkeä keräkaalia kohtaan tuntemani mielenkiinnon osatekijä.

Nuo kolme edellä kertomaani perustetta johtivat minut kokeiluun keräkaalin syöttämiseen rottweilerpennulle päivittäin säännöllisesti.

Millainen on K E R Ä K A A L I N ravinto sisältö?

Keräkaalit ovat joko valko- tai punakaaleja. Tässä yhteydessä kun esittelen keräkaalia on kysymyksessä v a l k o k a a l i. Ravintosisältö käsittää 100 gramman määrän raakaa kypsennätöntä keräkaalia.

Kaalin ravintoaine sisältö vaihtelee viljelysmaan ja kasvukauden säätilojen mukaan. Erityisesti vitamiinipitoisuus vaihtelee vielä edellä mainittujen lisäksi, siitä riippuen onko kaali juuri äsken pellolta korjattu vai onko sitä varastoitu jo muutamia kuukausia varastossa ja minkälaisessa varastossa.

100 g keräkaalia sisältää:

Hiilihydraattia.....	4.9 - 4.0 g	Suurin osa keräkaalista on analyysin mukaan vettä.
Rasvaa.....	0.2 - 0.1 g	Hiilihydraatista osa on koiran ruoansulatuksessa sulamatonta kuitua, jolla on kuitenkin ruoansulatusta edistäviä hyödyllisiä ominaisuuksia. Hyvin toimiva ruoansulatus on koiran hyvinvoinnin ja terveyden tärkein edellytys.
Valkuaisaineita.....	1.8 - 0.4 g	
Vettä.....	92 g	
Energia sisältö.....	40 - 30 kcal	

Keräkaalin valkuaisaine sisältö muodostuu seuraavista aminohapoista:

Argiini	110 - 80 mg	Lysiini.....	82 - 39 mg
Fenylalaniini.....	35 - 26 mg	Metioniini.....	17 - 11 mg
Histidiini.....	27 - 18 mg	Treoniini.....	42 - 20 mg
Isoleusiini	68 - 38 mg	Tryptofaani.....	20 - 8 mg
Kystiini.....	28 - 18 mg	Tyrosiini.....	41 - 29 mg
Leusiini.....	70 - 30 mg	Valiini.....	62 - 28 mg

Keräkaalin kivennäisaines sisältö sisältää mm. seuraavia kivennäisaineita:

Fosforia (P).....	38 - 25 mg	Kuparia (Cu).....	0.060 - 0.045 mg
Kaliumia (K).....	300 - 261 mg	Mangaania (Mn).....	0.115 - 0.100 mg
Kalsiumia (Ca).....	49 - 40 mg	Sinkkiä (Zn).....	1.0 - 0.740 mg
Magnesiumia (Mg).....	27 - 22 mg	Seleeniä (Se).....	0.024 -0.015 mg
Rautaa (Fe).....	0.550 - 0.500 mg	Molybdeenä (Mo).....	alle 0.02 mg

Kaali sisältää myös muita tässä mainitsemattomia kivennäisaineita, mutta paljonko keräkaali niitä sisältää ei ole kotikirjastoni tiedostossa.

Keräkaalissa on myös seuraavia vitamiineja:

A- vitamiinin esiastetta Karotiinia.....	2.20 - 1.50 mg
B 1 vitamiinia eli Tiamiinia.....	0.054 - 0.040 mg
B 2 vitamiinia eli Riboflaviinia.....	0.060 - 0.050 mg
Nikotiiniamidia eli Niasiinia.....	1.60 - 1.00 mg
Pantoteenihappoa.....	0.29 - 0.23 mg
B 6 vitamiinia eli Pyridoksiinia.....	0.18 - 0.14 mg
Biotiinia eli Hautschutzvitamiinia.....	0.0025- 0.0015 mg
Foolihappoa eli M-vitamiinia.....	0.082 - 0.060 mg
E-vitamiinia.....	2.2 - 1.6 mg
K- vitamiinia	2.5 - 0.5 mg
C- vitamiinia.....	47 - 35 mg

!00 grammassa keräkaalia on kuiva-ainetta 8 g. josta suurin osa on sulamatonta kuitua.

Loppuosa kuiva-aineesta on erittäin monipuolisesti ravintoainerikasta ruokaa. Olen annostellut keräkaalia rottweilereilleni noin 100 g päivää kohden.

Olen kuullut sanottavan, että tulee sade kun pääskysset lentävät alhaalla. Samaa on sanottu myös kun koirat syövät ruohoa. Suomen sää on hyvin vaihteleva ja varsinkin sateisina kesinä saattaa tuo koirien ruohon syönti ja tuleva sade osua yhteen. Turkissa josta minulla on myös elämäkokemuksia, eivät sadekuurot juurikaan yllättäneet kesäkuun puolivälin ja syyskuun puolivälin aikajaksolla, mutta rottweilerini söivät kyllä sielläkin ruohoa päivittäin!

Oikeastaan täysin vedenpitävää selitystä en ole saanut koirien ruohon syönnille. Itse olen päätellyt, että sen tarkoitus on nopeuttaa sulavan ruokamassan kulkua suolistossa, sekä puhdistaa suolistoa. Keräkaalin syöttämisellä saavutetaan, kaalin kuitupitoisuuden ansiosta sama lopputulos. Kaalissa on tämän ominaisuuden lisäksi myös monipuolinen ravintoainesisältö.

Verenkierto

Veri ja imuneste ovat nestemäisiä kudoksia, jotka kuljettavat happea, ravintoaineita ja kuona-aineita kaikkealle elimistöön. Veri ja imuneste kiertävät suonistossa kaikkialle koiran kehoon. Vaikeimpia kulkureittejä ovat ahtaat hiussuonet, joiden välityksellä mm. koiran luusto saa ravintoaineita kasvaakseen ja pysyäkseen kunnossa. Hyvinkin ohuiden hiussuonten on oltava joustavia ja avoimia jotta veri ja imuneste voivat niissä virrata. Veren on oltava puolestaan riittävän juoksevaa ja kokkaroitumatonta. Näihin kyseisiin vaatimuksiin koiran perimä vaikuttaa myönteisesti tai kielteisesti, perustuen siihen kuinka hyvän verenkiertojärjestelmän koira on vanhemmiltaan perinyt. Toinen vaikuttava tekijä on koiran nauttima ravinto. Ihmisten veri- ja sydänsairauksien yhteys ihmisen nauttimaan ravintoon on osoitettu vakuuttavasti. Ihmisen ruoalla on merkitystä hänen terveenä pysymiselleen. Koirat eivät tässä asiassa tee poikkeusta meistä ihmisistä.

Pohdiskelua

Tätä asiaa pohtiessani muistuvat elävästi mieleeni professori Saki Paatsaman, useissa esitelmissä esittämät, värjätyt ja leikkaamalla viipaloidut koirien lonkkanivelien diakuvat, joita hän valkokankaalle heijasti, esitelmänsä tehostamiseksi. Niissä näkyi selvästi niveleen ravintoa kuljettavat hiussuonet ja se kuinka kasvuhäiriöisessä nivelleessä verisuonitus oli huonompi. Miksi nivelen kasvu sen kasvuaikana häiriintyy on kysymys johon on todella vaikea vastata yksiselitteisesti. Ehkä tästä johtuen onkin päädytty selitykseen että kasvuhäiriövika periytyy monigeenisesti. Tämä on helppo ratkaisu ja kelpaa vastaukseksi monenlaisiin vikaan kohdistuviin kysymyksiin. Monigeenisuus tai vielä pahempi tilanne, monigeeniset kombinaatiot eivät oikeastaan anna aseita vian vastustamiseen suljetussa koirarodussa Jonkinlainen selitys vaihtoehto on, koiran nivelien ravinnon (rakennusaineiden) saannin estyminen ravitsemuksellisista syistä, joka toisin sanoen aiheutuu koirille tarjotun ruoan sopimattomuudesta tai vajavaisuudesta pitää verisuonisto toimintakelpoisena. Suurikokoiset ja/tai raskasrakenneiset rotukoirat ovat vialle alttiimpia kuin pienikokoiset ja kevytrakenteiset rotukoirat. Miksi monigeenisuus kohdistuu lonkkanivelien kasvuhäiriövikään juuri näin? Sen myös tiedämme jokainen, että koirien ruokinta on lähivuosisikymmenien kuluessa muuttunut paljon. Samoin on muuttunut elintarvikkeiden viljely, kasvatusta ja tuotanto-olosuhteet entisistä poikkeaviksi. Tällaisilla muutoksilla on vaikutuksensa myös koirien, erityisesti kasvuikäisten koirien terveille tai vähemmän terveille kasvulle.

Todistelua

Eläinlääkäri Auli Koponen mainitsee kirjoittamassaan lehtiartikkelissa, ”Vanhoille sydämille” aminohappoarginiinia seuraavasti:

”Argiinin terveysvaikutukset perustuvat ennen kaikkea siitä elimistöön vapautuvaan, sileää lihaskudosta rentouttavaan typpioksiidiin. Typpioksiidi laajentaa verisuonia erityisesti ruumiillisen rasituksen aikana, mikä parantaa rasituksen sietoa ja alentaa verenpainetta. Argiinin on todettu lisäksi estävän verihituleiden kokkaroitumista ja takertumista verisuonien seinämiin, vähentäen pieniä verisuonia ympäröivien lihassolujen liikakasvua ja pitävän verisuonten kaliiberin laajana. Yhdiste näyttää vaikuttavan suotuisasti myös veren kolesterolitasoon, lihasvoimaan, sokeriainevaihduntaan, immuunijärjestelmään sekä kuona-aineiden poistoon elimistöstä. Koska koira ei monista muista eläinlajeista poiketen pysty itse syntetisoimaan argiinia, se on saatava ravinnosta.”

Vitaaliaineet

Kun puhutaan vitaliteetista, puhutaan suomeksi elinvoimasta. Elinvoimaa lisäävä aine on vitaaliaine. Tällainen ei ole ihmeaine eli eliksiiri, sillä vitaaliaineen vaikutukselle löytyy aina tieteellinen selitys. Keräkaalin sisältämä argiini on tällainen vitaaliaine. Argiiniaminohappoa on keräkaalissa varsin vähän, mutta oikeassa pitoisuusympäristössä sillä saattaa olla vähäisestä määrästäan huolimatta huomattava merkitys.

Oma silmälääkäriini kehotti minua syömään usein kaalia koska se sisälsi hänen tietojensa mukaan yllättävän paljon bioflavonoideja, joilla olisi suotuisa vaikutus, minulla alkaneen silmänpohjarapetuman hidastamisessa. Tässäkin on kysymyksessä ohuiden hiussuonten kyvystä kuljettaa silmänpohjan tarvitsemia ravintoaineita ja poistaa vastaavasti kuona-aineita. Niin me ihmiset kuin meidän koirammekin, olemme muodostuneet pienen pienistä soluista ja soluryhmistä. bioflavonoidit toimivat solutasolla ja niiden toiminnasta tiedämme parhaiten sen, että ne estävät solujen härskiintymistä ja ennenaikaista vanhenemista. Rutiini (P-vitamiini eli bioflaviini), citriini, hesperidiini ym. Esiintyy hedelmissä ja vihanneksissa ja on läpäisevyysvitamiini. Se lisää kapillaarikalvojen kestävyyttä. Keräkaalissa rutiinia on vaihtelevasti, 200-1300 mg sadassa grammassa.

Lonkkavian arvoitus kiinnostaa yhä

Alunperin minä innostuin miettimään, keräkaalin mahdollisesta suotuisaa vaikutusta estämään lonkkanivelienkasvuhäiriövikaa. Tämä mielenkiinto syttyi kun muistin ulkomuototuomarikollegani, lastentautien ja kirurgian tohtorin Ester Selesteen kertoman, erään dalmatiankoirakasvattajan kehittämisen, että hänen kasvateillaan on hyvät lonkkanivelet siitä syystä, että hän syöttää koirilleen keräkaalia. Tästä tapauksesta on kulunut aikaa jo noin 40 vuotta.

Hyvällä, tehokkaalla verenkierrolla on varmasti ratkaiseva vaikutus kasvavan koiran luuston, nivelten ja niiden rustopintojen terveille kasvuille. Kun luin eläinlääkäri Auli Koposen kirjoituksen argiinin vaikutuksista, olen enemmän vakuuttunut, että keräkaalin säännöllinen lisääminen rottweilerin ruokaan saattaa vähentää lonkkanivelienkasvuhäiriövian ohessa myös rodulla tavattavien sydänsairauksien kehittymistä?

USA: ssa on jo kauan yhdistetty luustonkasvuhäiriövikojen torjuntaan C-vitamiini. Keräkaalissa tätä vitamiinia on runsaasti ja luonnollisessa muodossaan ei kemiallisessa muodossa kuten vitamiinitableteissa.

Olen ruokkinut kahta rottweileriani niin, että niiden päivittäinen ruoka on sisältänyt jokaisena päivänä raakaa keräkaalia n. 100 g. per rottweiler. Toinen koirista on nyt 7 vuotias sen katsoisin hyötynneen kaaliannoksesta lähinnä siten, että sen ruoansulatus on ulostuksia tarkkailtuna toiminut hyvin tasapainoisesti. Hampaat ovat säilyneet hammaskiveltä ja karvapeite on erinomaisessa kunnossa. Varsinkin iäkkäämmät rottweilernartut omaavat hyvän ruokahalun ja pyrkivät pyylevöitymään. 100 g. annos keräkaalia auttaa vatsantäyttämässä ja vähentää nälän tunnetta, mutta ei vähäisen energiamääränsä vuoksi lihota. Tämän vanhemman rottweilerini turkin ruskeat värimerkit ovat kyllä tummuneet, ikäänkuin nokeentuneet. Tämä ilmiö saattaa olla seurausta sen ruokavalion runsaammasta rutiini sisällöstä? Aiheuttaisiko keräkaalin rutiini sille valoherkkyyttä (fotosensibiliteettiä)?

Ei yksi pääsky kesää tee

Nuorempi rottweilernarttu eli varsinainen ”koekaniini” keräkaaliasiassa, on syönyt päivittäin kaalia luovutusikäisestä eli 7 viikkoisesta lähtien. Kasvun alkuvaiheessa noin 50 g päivässä. Sillä on myös erittäin puhtaat hampaat ja sen kasvu on ollut tasapainoista ja ruoansulatus on toiminut vailla

häiriöitä. Sekärangan ja nivelten hyvä kunto tuli koko kasvukaudella esiin myös siten, että rottweiler venytteli itseään makuulta noustuaan kuin kissa. Ensin se venytti eturaajat, sitten köyristi selkensä ja lopuksi venytti takaraajat. Tällainen omaehtoinen venyttely toistui useamman kerran päivässä. Nuoremman rottweilerin turkin värimerkit ovat pysyneet kirkkaina ja kauniin ruskeina.

Keräkaalista on kehittynyt oikea herkkupala kumpaisellekin rottweilerilleni. Kun irrotan kaalinkuvusta niiden annoksia istuvat molemmat malttamattomasti odottaen ja kuolaa tippuu molempien suupielistä. Se jos mikä kertoo, että kaali maistuu niiden mielestä hyvälle. Uskallan näiden omien kokemuksieni puolesta suositella keräkaalia muidenkin rottweilerien päivittäiseen ruokaan.

Ruoassaan säännöllisesti jokaisena päivänä 7 viikon iästä vuoden vanhaksi keräkaalia syönyt rottweilernarttu Venlankulman Clivia on kuvattu lonkka- ja kyynärnivelten kasvuhäiriövian varalta ja se on saanut nyt virallisen lausunnon, jossa sen lonkkanivelet luokitellaan A/A ja kyynärnivelet 0/0. Lausuntopäivä 5.5.2006 ja lausunto n:ro 396760.

Ettei nyt syntyisi väärinkäsitystä keräkaalin erinomaisuudesta haluan painottaa, että sen osuus ruokinnassa on vähäinen. sitä on ainoastaan osa koko ruokamäärästä.

Kuinka ruokin rottweilerini

Rottweilereitani syötän päivittäin seuraavasti:

Amulla ne saavat ”Yrjölänpuuroa” ja pakastuksesta sulatettua raakaa lihaa, suhteessa 1-1.

Sekä jälkiruokalusikallisen öljyä, lohi-, kala-, luomurypsi tai pellavansiemenöljyä. Pimeänä vuodenaikana joului-, tammi- ja helmikuussa annan näiden sijasta kalanmaksaöljyä.

Liha on valtaosaltaan nautanmahaa eli pötsiä, mutta vaihtelun vuoksi se on joka kolmaspäivä punaista nautanjauhelihaa tai broilerinsiipiä. Pakasteet olen ostanut Kennel-Rehun tuotannosta.

Pakasteiden laatu on ollut aina hyvä. Puuro/liha-aterian päälle annan rottweilereille Valion A-piimää noin 3desilitraa per koira.

Päivällä rottweilerit saavat välipalaksi keräkaalia.

Illalla syötän rottweilereille mittalasilisen kuivarehua Solid Gold Hund-n-Flocken.

Rehu on monipuolisia valmistusaineita sisältävä, lihana siinä on lampaanlihaa.

Miksi koirillamme on kummallisia mieltymyksiä syötävänsä suhteen?

Koirat elävät enemmän vaistojensa varassa kuin me ihmiset. Tosin meilläkin on joissakin olosuhteissa vaistot herkemillään. Olen kuullut monasti, lasta odottavien äitien kertovan merkillisistä haluistaan syödä jotakin erikoista. Ehkä useimmin kuultu, on ollut halu syödä kuivunutta kalkkilaastia!

Koirien ei toivotut syömiset aiheutuvat jostakin puutoksesta jonka koira pyrkii näin korvaamaan.

Mullan, hiekan ja pienien kivien syöminen viitanee kivennäisaiten vähyyteen päivittäisessä ruoassa.

Kysymykseen tulee ensin kalsiumin puutos, mutta puutetta voi olla myös muista kivennäisaineista.

Ruohon syönti johdattelee päättelyyn koiranruoan liian hienojakoisesta massasta. Siitä puuttuvat karvat, sulat ja höyhenet sekä pitemmät kuidut. Tätä koira pyrkii korvaamaan heinän syönnillä.

Toisten eläinten ja ihmisten ulkosteiden syönti, viitanee huonoon mikrobistotasoon koiran ruoansulatusjärjestelmässä. Tätä puutetta estämään voimme juottaa koiralle piimää ja syöttää kypsentämätöntä nautanmahaa eli pötsiä.

Olen usein miettinyt, että olisiko hyvä lisätä myös liotusvaiheessa, nimelläni tunnettuun puuroon hieman leiviniivaa ja panna se uuniin kypsymään kun se on jonkin aikaa ensin käynyt.

Virikkeetön elintila, eroahdistus tai muut psyykkiset syyt johdattelevat myös koiria syömään kaikenlaista sopimatonta mitä on saatavilla. Kaikelle mitä koirat tekevät löytyy selitys, mutta se on usein pitkän tutkimisen tulos, ennenkin todelliset syyt selviävät.

Viisasten kiveä ei ole vielä löydetty selitykseksi lonkkaniveltenkasvuhäiriöviasta

Olen tavattoman huolissani ja pahoillani kun olen kuullut, että jotkut minua kokemattomimmat rottweilerin omistajat haluaisivat taloudellisen korvauksen kasvattajalta jos hänen rottweilerinsa osoittautuu lonkkavikaiseksi. Sellainen olisi kyllä takaisku heikommallekin tieteelliselle ajattelulle. Rottweiler ei ole esine muualla kuin koirankauppaa käsittelevässä laissa. Meidän on kynsin ja hampain vastustettava uskollisen ystävämme esineellistämistä ja uskottava, että oikeaan osuvalla ravitsemuksella on ratkaiseva vaikutus rottweilerin terveydelle.

Kasvuhäiriövioille oletetaan olevan myös psykosomaattinen taustansa. Tämän vuoksi rottweilera stressaava kohtelu ja elinolosuhteet voivat olla kasvuhäiriövikojen laukaisijoita. Ainoastaan silloin kun todella rakastamme koiriamme, emmekä pidä niitä pelkästään harrastuksemme välineinä niillä on mahdollisuus kasvaa normaalisti ja terveesti.

Emme ole itsekään kaikilta osiltamme täydellisiä. Voisimmeko myöntää myös eläinystävällemme oikeuden olla epätäydellinen?

Onko oikein, että me maallikot määräämme koirankasvatuksessa kun lonkkavikaa pyritään torjumaan?

Professori Saki Paatsama tutki lonkkavikaa vuosikymmeniä ja hän sanoi, että: ”Koiranomistajat ovat itse räätälöineet pakkopaitansa”. Näinhän asia on. Lonkkavikaa vastustetaan demokraattisesti, vaikka oikea tapa vaatisi deknokraattista vastustustapaa. Eivät eri rotujärjestöjen demokraattisesti valittujen jalostustoimikuntien jäsenet täytä kriteeriä olla asiantuntijoita näin monimutkaisessa ja vaikeassa asiassa. Heille annettu valta on väärissä käsissä. Ikäväkseni voin myös todeta, että taloudelliset edut pitävät nykyistä järjestelmää yllä!